

Љубиша Мишић

НЕЉУДСКЕ РЕЧИ

СЛАВУЈ У КАВЕЗУ НА ЗИДУ НЕПОЗНАТОГ ДОМАЋИНА

(Док сам га гледао!)

Не ради се о побуни ни о пристајању.
Не ради се о осредњости.
Не ради се о трчању у кавезу.
Не ради се о једноставности.
Ради се једноставно о записивању!
Јер овде је све чудо.
На таквом месту одавно се налазим.
Довољно је само: забележити,
нацртати, одпевати, одсвирати, казати,
онако како јесте или онако како није!
Сасвим свеједно ...
И то је сасвим довољно за све ...

За тај посао мораће имати добру оловку,
од две врсте дрвећа у шуми.

Славуј у заробљеништву кратко живи
и неће да запева.

(13. 3. 1997)

ТРИПТИХОН О ПРОЗИ

I

волео бих да знам, један обичан дан
у свакодневици, од јутра до починка,
великог песника Стефана Малармеа,
рецимо, више него све његове песмице
написане у албуме младих госпођица.

II

Маларме је имао мачора. Његов мачор
је имао поред себе великог француског
песника Стефана Малармеа. Боже, шта
ли су мислили један о другоме, увеч,
крај камина.

III

100. година касније, заборављени су
и Маларме и његов мачор у плавој
свакодневици. Зато бих волео да знам
један обичан дан, великог песника
Стефана Малармеа. 100. година касније,
та жеља биће ми испуњена. Обојица
ће причати о тој свакодневици у
двогласу

ПАД АНЂЕЛА

По Очевој казни
они су падали
у понедељак
у уторак
у среду
у четвртак
у петак
у суботу
у недељу су пали

а људи падају полако
целог живота
од почетка до краја
мало по мало
и не знају
када ће да падну

има времена
по казни

тако Отац њима
и тако нама

по казни
има времена

а како би нас
велика мајка казнила
која нас још
није казнила

не треба то сањати

пад је устајање

амин заувек дабогда

УМЕСТО ПЕСМЕ О ЛЕОНАРДУ ДА ВИНЧИЈУ И МОНА ЛИЗИ

Сиђу себе,
као низ степенице,
у подрум,
са шуљким вратима
од чамових летава,
погледај, полако,
тромо, лењо,
незаинтересовано,
погледај једном,
видиш ли *шамо*,
како је све празно,
мрачно,
од армираног бетона,
пуно струготине,
старе паучине,
младе прашине,
жутих комлета новина,
сувих пирамида-тетрапака
од јогурта,
излепљених постера
јутарњих излазака
на Голом Зиду,
испражњених флаша
офарбаног пића,
и којчега:

то је то,
то је твоја душа,

то је само једна жена
која је остала девојка,
она је стално у покрету,
она вежба
ритмичку гимнастику
у партеру,
кроз векове,
црно лишће,
време.

(13. 1. 1997)

ХАМЛЕТ

Он је полудео
Он се дере
Горе високо у ваздуху
Изнад цитаделе
Али
Не може да надјача
Мртве
И
Тишину

Он је бео човек
који мало по мало
Просипа
Светлост
Невидљиве Светлости

Многи су је видели
Сасвим случајно
Дању или ноћу
После победе
Или после пораза,
Сасвим свеједно.

На овом
Ружном свету
Он је снег,
Који данима пада,
И плаши нас полако,
Архетипом,
Црним смехом,
Из храстове шуме,

Одакле бежим.

(5. 1. 1997)

ПРОЛЕЋЕ

још мало па ћу у дворишту,
на стаблима шљиве, јабуке, крушке,
да слушам тихе експлозије пупољака,
и гледам велике чаршаве среће у боји.

детонације пупољака трна и врбе,
већ одавно слушам са реке,
и уживам у безгласној музици,
у песми која не поседује речи.

лепо ми је.

(1995)

ЖУТА СВЕТИЉКА У МРАКУ

међу часним људима,
живим узалудно и добро.

међу нечасним људима,
живим часно.

међу часним женама,
живим нечасно.

и није лоше.

ништа не радим,
од толиког посла.

дани су пуни,
плаве месечине.

ноћи су пуне,
далеког ваздуха вечности.

тако живим, у мраку.

(6. 7. 1996, Грдица)

ПРЕ ПОДНЕ

врана је слетела на бандеру
врана ми се поклања на бандери
врана разговара са мном са бандере
врана ми каже: „Добар дан, будало”
и ја то не чујем и ја то не видим,
врана покушава да ме потцени
врана ме по лепом времену игнорише
врана ме по лепом времену иритира
врана не зна да пријатељује
врана је у Србији птица злослутница
врана не може да ме призна
за свог господара на овом свету
врана је брзо одлетела са бандере

бандера сада разговара са мном ...

(11. 6. 1996)

ПРЕДГРАЂЕ

једини моји пријатељи су:

врапци,
сенице,
вране,
гаврани,
свраке,
сове,
славуји,
жабе,
гугутке,
муве,
голубови,
зунзаре,
косови,
скакавци,

међу људима,
немам ниједног пријатеља.

међу пријатељима
немам ниједну птицу
која је пријатељ.

међу птицама немам
ниједног пријатеља
који не бежи од мене.

далеко.

(20. 5. 1996)

ЗИМСКА СЛИКА

Упаљена су светла на бандерама а још је дан,
и то је што највише радује у овом тмурном дану,
али само онога ко је успео да то види, на трен,
иако мрак исувише брзо пада преко тог лепог чуда,
које се догодило и које се већ лако заборавља,
због своје краткости, пред једноставношћу –
такође чудом, која поново надире и осваја.

(15. 1. 1997, предграђе Грдица)